

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Hvorledes gaaer det med Saxo og Snorro?", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_313-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

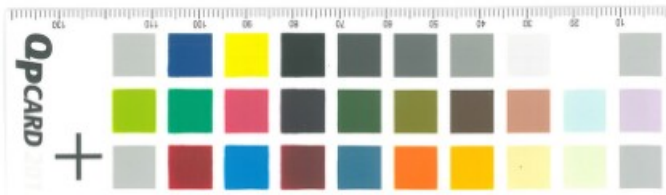
Nytryk.

Grundtvig Herlédís gæver dik med Saxo og Snorra

f. 1872-6.

Ajete Sideric af Hl. 14. Aug. 1879.

13/10 1879.

Jeg bliver til et Dyr, at sige ei paa Dansk,
Som snart med sine Been i Elvet Dig nedtrykker,
Endstent Du navner det, som Cavalier paa Fransk,
Vel kan det ei, som jeg, saa mange Krumpspring
giere.

Men det dog mærer godt, naar Nogen det vil føre;
Vel er det kun et Dyr, der gaar som andet Dyr,
Men dog skal af Herkand det et meer end jeg;
Om Natten seer Du det paa Himlens mørke Bue
I evig Etmaalglæde, som en Carfantel-lue.
Du mener Du maaskee at kunne snart opdage
Min indre Helligdom, min fulste Hæls-lyd,
Men, hvis Du dette troer, jeg maa Dig halv
beslage.

Og da mit hele Svar er høist et lidet Smil;
Jeg intet er af Alt hvad jeg Dig har beskrevet,
Ei Dyr, ei Steen, ei Fugl, ei Luft, ei Vand,
ei Vand;

Men dog jeg mangen Gang den Jord har konstigt
drevet

Hvortil de navnte Ser sig alle see istand.

Er end jeg intet Dyr, jeg dog har hoeste Lænder,
Er end jeg ingen Steen, jeg dog Dig presse kan,
Er end jeg ingen Fugl, det meger tidt dog hender
At uden Vinger jeg herklypper med mit Kna;
Jeg storer som en Gud fast hele Seters Vasen,
Fra Kongens Cabinet til mindste Stræderbord;

Min Cenevalde mig man tafter tidt i Næsen,
Stjont jeg ukjeldig er, som det upløste Nor.

Kjig kjender hver en Nø, med savne Reserikinder,
Hvor Sufselssjell og hver halv besket Marres;

Hver Deland i mig et magtigt Anskod finder,
Og gjerne gad mig dømt fra Hæ, Kv og Gødt;

Du har jeg alt Dig vist, idt mere end jeg kunde,
Den skæbnelige Form, hvort jeg end er til;

Men ingen Qvindsfødt dog neppe endnu turde
Forvovent lese op mit mærte Gaadeføl;

Eli stikert var hans Led, som Adams i hiint Eden,
Hvor Kundskabstræet stod paa et ubegnet Num,

Og Evans søde Snaat, og Slangeris trække Veden,
Ei blev ham gjorde blind, men at, desværre dum!

Eli Dumhed var det dog at offte evigt Liv
Mlet for at være fri for daglig Skjand og Riv.

Men for at vise Dig, jeg er ei af de Plampe,
Ei heller frogter for, at Du saa ligesom

Svarer ned til min Planet, som en Niels Klum
skal damps,

Jeg her Dig sige vil hvad end har større Klem:
Den Tid et Chaos var den store Verdenfulse
Jeg i min første Form, før Jorden selv var skabt,
Var Guadbaarlag til Alt, det veed Winteroas
Ugle.

Et Nu foruden mig — det skæde Alt er tabt!

Hvortledes gaar det med Sapo og Suorro?

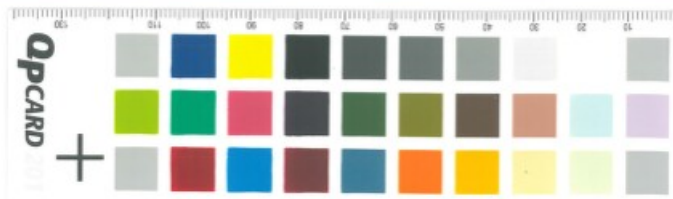
Dette Spørgsmaal, som jeg i de to sidste Aar
saa tit har hørt, og end titre gjort mig selv,
uden at kunne svare hørt Andet, end: det ligger
i Grundten; dette Spørgsmaal vil jeg nu offentlig
besvare saa godt, som Omstændighederne tillade, og
derimod forelægge mine Landsmænd, altsaa foren-
melig Sallandsfærene, det nærbeslagrede Spørgs-
maal: hvordan skal det gaa med de gamle Drengs,
der, som Jær Deenios, maa bæres til Høvn for
hvad der opaaes i Orme-Gaarden?

Saa vidt er det da endelig kommet, at Tryk-
ningen af begge Krøniker kunde, i Kjørgen saa-
vidt jeg veed, begynde i det Schjultste Trykfecte,
hvis, i vore Døne nderimelig, henfove Eier, dertil
havde forberedt Alt; men nu forholder jeg, paa
egret Ansvar, Været til Nyaar, og hvorfar, er
netop hvad jeg vilde sige.

De til Committeeen indkomne Dindvæg beløbe
sig i Alt til Fide over 11000 Rbdlr. Dfl., og
des Kongelige Selskab for Nærges Vel har kund-
gjort os, at til Samme var indkommet 4000
Rbdlr. Dfl. og 200 Dfl., som staae til vor Han-
dighed. Nu vil Oplaget af 2000 Expl., som
man huffer var, hvad der foreslages, koste omtrent
11000 Rbdlr. Dfl., og vi ses altsaa fatte i Stand
til at bestreffe haade Trykningen og den nødvendige
Indbinding.

Men, saavidt som Noget er bedre end Læret,
og derte Noget langs mere, end Mange havde
ventet, saavidt maa man ogsaa ved næstes Efter-
tanke sørge: hvad er 2000 Expl. af en Hæfte-
Bog til tvende Alger, at sige, hvis der Andet
eller vaagner nogen livlig Høftommelse af Ka-
drene, thi i modst Fald er selv det mindste Katal
overflødig!

Dog, lad dem sørge som længst lever, og

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Vennekærligheden; vi luffe Døren enten for bedre Overtælliser eller nye Oplys, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Oplys med Tiden werde utilstrækkelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindstes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at besvare, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danne- mark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Bløddørst, og at her, ved menig Mand maa ene forskæde dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

Deraf følger imidlertid, at Publicum saare Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besvarede Barket i Jolles Hundet, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Det bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Barket i en anden Udgave, thi derud havde man vel allerede fikket Jolles-Udgaaven med alle Styver og Penges Anger, derud kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Skikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Jolles-Udgaaven vilde være ubeant, sandt der sit rette Sted.

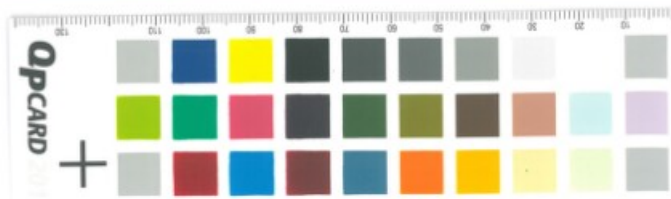
Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tænke først rigtig er faldet mig ind, og nu er det forsaavidt begaet, at naar Jolles-Udgaaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Løst, og til at erfare Bedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, mener jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblirket, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Jolles-Udgaaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget følgen bliver, at Halvdelen af Barket medtages mere end Halvdelen af Penges-Summen vi har; thi jeg sutter skaledes, at ønsker man Barket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Comiteen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være af saac tilkæbs, og at der var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vovedes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Hals-parten af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Maje-staten, og — Studenten er med deves Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at norve; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Forøgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde stod, hvor Dan erbroges, hvor Skjold har straalet, hvor Nolf har skrentet? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hse og Krøbe Fæde Godes Styg haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Særø Kerk, og af hvad Ned de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Særø Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Dannemarks Hjerte slog og Norders Malet hang i For af Søllands Dage, at nu er Dagen brant, og Hjerter kaldt, og fuglen død, og Sælland kun et lumpigt Jæ-Land, at nu er det ei lenger de Fæderde, uden Kirke-Bisopperne som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Naf kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved- Stad nu blevet til en Hjelpe-Red, et Kammer-Huus og et Mad-Stak? er Adel-Gaden blevet en Deer-Madens Gang? sant Adel-Huus i Alunds i Niabing-Havn, og adslagedes i den store Nid; end den gamle By, som Krænken gav Konge Berg og Adels-Drev og Studie-Gaard! Vil Trærte i Kongens Have ei lenger vide af, at Noden bæver dem? Vil Nunds-Kirke staa paa Hovedet, og Konfitorium paa Spidsen? Er alle deres Tænd

luffe Døren som skdt gaac ud! Vi vil jo ikke indfrante Venfælskæden; vi luffe Døren enten for bedre Overtættelse eller for Oplys, vi vil kun luffe Dør og Dine op, ifald vi kan, og lystes det, da vilde selv det sidste Oplys med Tiden werde utilstrækkelig, og da vil et nyt, naar det kaldes, komme af sig selv.

Altså, dette Noget er virkelig meget bedre end Intet, naar det, vel at mærke, ei formindstes, men kommer ganske menig Mand til Gode. Hvarledes det bedste kan ske, er et Spørgsmaal vi godt kan behøve at være Mænge om at besvare, men at det bør ske, er 2000 Expl. er det Mindste vi kan tænke menig Mand i Danne- mark og Norge, naar det Hele skal være Andet end Bløddør, og at her, ved menig Mand maa ene forskæde dem, der ikke høre til hvad man i Løse-Verdenen kalder Publicum, det synes mig er indlysende.

Deraf følger imidlertid, at Publicum faaer Intet, og dog har det formodes, at de fleste, som besværedes Verket i Jolles Hund, sætte nogen Pris paa selv at eie det. Det bedste Raad havde udenrind været, i Tiden at aabne en Subskription paa Verket i en anden Udgave, thi derud havde man vel allerede fikket Jolles Udgaven med alle Styver og Penges Anger, derud kunde enhver, som vilde, fikket sig Bøgerne i en for os mere passende Skikkelse, ei alene i Hensende til Tryk og Format, men ogsaa til Indhold, da mange et Vink, og mangen Anmærkning, som i Jolles Udgaven vilde være ubeantvarede, sands. der sig rette Sted.

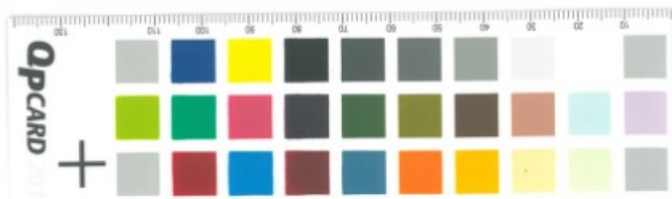
Det er nu imidlertid ikke skeet, fordi den Tanke først rigtig er faldet mig ind, og nu er det forsaavidt begaet, at naar Jolles Udgaven gives i Trykken, maa man vide, om der ved tillige skal sørges for andre Udsere, og til at erfare Bedkommendes Mening herom, er Tiden for kuop. Der er da, mener jeg, kun eet Raad at gribe til for Dieblirket, nemlig at lade trykke 3000 Expl. af Jolles Udgaven, og bestemme det ene Tusinde til offentlig Salg, og herfor maa jeg stemme, naaget Høgen bliver, at Halvden af Verket medtages mere end Halvden af Pengesummen vi har; thi jeg sutter skaledes, at ønsker man Verket fuldende, da sætter man os ogsaa, ved at lade den første Halvpart, i Staud til at leve den

anden, og vil man ikke have det Første, taber man Intet ved at undvære det Sidste.

Om nu Comiteen tar og vil være af denne Mening, ved jeg ikke beslæmt, men beslæmt ved jeg, haade at Nordens Kroniker, naar de udkomme, bør være at faae tilkæbs, og at der var Bedst, naar Eligt kunde ske, uden at der var Begyndelsen vededes hvad Slutningen har guldig Forbring paa. Da jeg nu tillige ved, at vi have det godvillige Hjen at talke for Hals- parren af den indkomne Sum, at Sælland udenfor Voldene har taget sig Sagen let, og at hvad der, naar man undtager Majeftaten, og — Studenten er med deres Jærnlige, er givet inden Voldene, maa man stamme sig ved at spørre; saa tager jeg mig den Frihed, at gjøre følgende Forøgemaal.

Har man i Sælland glemt hvor Feire laar, og hvor Noetilde fød, hvor Dan erbroget, hvor Skjold har straalet, hvor Nolf har skrent? Er her Ingen, som end kan mindes, hvor Signes Hse og Krøbe Fæde Godes Styv haver hjemme, hvor Valdemareerne har dugget, hvor Absalon var Bisop og Særø Klerk, og af hvad Rod de begge randt! Har Sælland glemt sig selv, og skal en Sællandsfar, som jeg jo er, nu tage Særø Kride og skrive med store Bogstaver, paa Mindes Stenene om vore Fædre, at det var kun i gamle Dage, at Dannemarks Hjerte slog og Norders Malet hang i Fyr af Søllands Dage, at nu er Dagen brændt, og Hjerter kaldt, og fuglen død, og Sælland kun et lumpigt Jæ-Land, at nu er det ei lenger de Fæderde, uden Kirke-Diengene som leve paa Kirke-Gaarden, hve saa hardt, at de end ikke ved Fæderens Naf kan sproagte!! Er her Ingen, som tog sig Tid, for at komme des bedre!

Hvendes spørger jeg: er Danmarks Hoved- Etad nu blevet til en Hjelpe-Red, et Kammer- Huus og et Mad-Stak? er Adel-Gaden blevet en Deer-Madens Gang? sant Adel-Huus i Lundes i Niabing-Havn, og adslagedes i den store Neds end den gamle By, som Krænken gav Konge Berg og Adels-Drev og Studie-Gaard! Vil Trærne i Kongens Have ei lenger vide af, at Noden bæver dem? Vil Hundes-Kirke staa paa Hovedet, og Konfitorium paa Spidsen? Er alle deres Tænd

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skæbne i Foget med: i Nordens Helte-Sag!

Naalends kunde jeg gjerne blive ved, og gjøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa være nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forfuldt af Svæld og Røvelslavn, at henviser, som en Etodder til fattig-Besættelse, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbendes under min Haand, eller vil man kanske berøve sit Hæd til min Inzulerance, ved for min Skyld, at foragte de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æstetiske Mening, det i to Aar har strævet sig, var forrettet andet ligesaa usynlig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da si jeg endogaa ned dertil.

Mangen god Dag og lang udflugt Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange kanske nu indvilde sig, og jo mere jeg gik frem, desto mere maatte jeg tilbage, saa jeg kan ikke sige rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive studeende ved dem, hvis Barket ei skal gaa i Staae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Gud's Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Apellan, der holdtes kun ved Saab llyve, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at sminne mig ved, da jeg er det med Verden, som mitie Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordrer af mig, hvad Ingen kan gjøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laar i Verden, at man dog lader mig leve, til Barket er færdigt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Dagene selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at forglemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger-Ord, da maa jeg anmærke, at han tager Hæd, af Mangel paa Fortrolighed med Nordens-Naal, og vil ydermere tilføie, at baade Krønikers og mine Tigger-Ord ere hilsede til vor Herre, men Krøniken mener jeg er Guld, og Arbejderen sin Løn værd!

Altsaa, til Næste, vil Gud, begynder i at faldt Erklæringen af vore Fædres-Efter-Male: af Danmarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel-Alderen maagelose Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Bugget blegner i Danmarks Bænk. Hvem der ved denne Leilighed vil kenne sit Efter-Male til Fædrene, og hienne sig Del i Danmarks Aev, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, saa Krøniken ei skal udbære hans Løn, og gaae ham forbi, naar Næstens-Gaverne deler! Etakker Gud og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Fædrene Ders, hvad havde da vi!

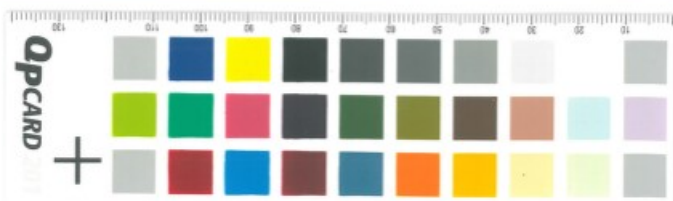
Tilende i Christ-Naaend 1817.

Dini

N. F. S. Grundtvig.

Europas-Geographie og Hydrographie.

Hans Majestæt har havt den Naade at flenke mig det Kønne Kort over Europas-Geographie og Hydrographie, udgivet af General-Commodore, for at vise min Taknemlighed for denne kongelige Gave, saarefftem for den høie Velundersøgnisse-Opmærksomhed for mine geographiske Arbejder, der saa uventet forskaffede mig denne Gæfke og Gæde, i reviderer jeg dette Kort 4 Ugers-dage Af. 2-3 i min Værelse Jantogade No. 14. Timen efter foredrager jeg en historisk Overblik over mine Videnskabelige og Samfundets Landfortællingen, saa den kunde blive en Gienstand for de simpleste Skoler, og, om mueligt, at opfinde sandanne Constructioner for Grædsestetter, at de

reist af Dne, som ærlig sagde deres Skæbne i Foget med: i Nordens Hæite: Sag!

Naalædes kunde jeg gjerne blive ved, og gjøre det ene Spørgsmaal gelere end det andet, men det maa være nok at samle Alt i det ene Spørgsmaal: har Nordens Krønike forfaldt af Svæld og Røvelslavn, at henviser, som en Etodder til fattig-Besætt, naar den stikker sin Træng, eller troster man sig der til at sige, at den misgæbles under min Haand, eller vil man kanske berøse sig Had til min Involerance, ved, for min Skyld, at foragte de ærværdige Krøniker!

Saa spørger jeg, og vilde troe mig dertil noksom befalet, som Dansk, om end den æfentlige Menning, det i to Aar har stræet sig, var forrettet andet ligesaa usynlig, som den har været det Modfætte, men nu maa man jo indrømme, at jeg er det dobbelt, og er det gavnligt, at Barket fremmes, da si jeg endogaa ned dertil.

Mangen god Dag og lang udfløgen Aften har jeg tænkt og prøvet paa hvad Efterslægten skal sande var ikke saa let, som mange kanske nu indvilde sig, og jo mere jeg gik frem, desto mere maatte jeg tilbage, saa jeg kan ikke sienne rettere, end at al den Tid, mens Krønikerne troffet, maa jeg endnu omtrent blive siddende ved dem, hvis Barket ei skal gaae i Staae, eller dog, hvad det jo ikke maa, komme stettere fra min Haand, end Haanden, med Guds Hjælp, formaar at uderde det. Nu er det søgtes ikke meer end billigt, at jeg over Hæbrene og deres Talsmand stemmer mig selv, men vil ogsaa alle andre stemme mig, da gaar det ikke an, thi jeg er, som man vil har hørt, en gammel Kapellan, der holdes kun ved Aand blive, og jeg er, hvad jeg ikke behøver at sminne mig ved, da jeg er det med Verden, som mitie Hæder, en fattig Mand. Altsaa, det var ubilligt, om man fordræde af mig, hvad Ingen kan gjøre, det er billigt, synes mig, om man end var tilfreds, jeg laar i Verden, at man dog lader mig leve, til Barket er fordragt. Af det forrige ser man, at der er Meget, og ikke for Meget til Bøgerne selv, men Inter til mig, og det er da en tvungen Sag, at jeg siger det høit, og spørger mig, for, og tier ei med, at uagter det skal Meget til; for jeg glemmer Krønikerne over mig selv, saa kan det dog lettelig hvide sig, at bliver man

ved at sorglemme mig reent, jeg da nøddes til, at komme mig selv ihu, og lade Barket ligge eller gaae som det kan. Vil Ingen kalde dette nødvendige Forord et Tigger-Brev, da maa jeg anmærke, at han tager Hæit, af Mangel paa Fortrolighed med Moders-Naalet, og vil ydermere tilføie, at baade Krønikers og mine Tigger-Breve ere hilsede til vor Herre, men Krøniken mener jeg er Guld, og Arbejderen sin Løn værd!

Altsaa, til Nyaars, vil Gud, begynder i al Fald Erklæringen af vore Fædres Efters-Male: af Danmarks og Norges fyr hundrede Aar gamle, og saavel i vore Dage som i Middel-Alderen maalese Krøniker paa Dansk, og Haluden af Dage kan, med Guds Hjælp, blive færdig ad Aar, naar Leen leger, og Bugget blegner i Danmarks Bana. Hvem der ved denne Leilighed vil kenne sit Efters-Male til Fædrene, og hienne sig Del i Danmarks Aev, han mindes endnu i det gamle Aar sin gamle Guld, saa Krøniken ei skal udbære hans Løn, og gaae ham ferbi, naar Nyaars-Gaverne deles! Etakker Gud og hellig Aften! der er for Ingen af os Tid at spille, og tage Fædrene Dækk, hvad havde da vi!

Tilende i Christ-Naaend 1817.

Dini

N. F. S. Grundtvig.

Europas Drogaphie og Hydrographie.

Dans Majestæt har havt den Naade at sminke mig det skønne Kort over Europas Drogafieder og Fleder, udgivet af General-Varon Secretar, for at vise min Takfulness for denne kongelige Gave, saarefrem for den høie Velunderskunfuge Demærksomhed for mine geographiske Arbejder, der saa uventet serfæfede mig denne Gæfke og Vær, i reoffter jeg dette Kort 4 Døgn-dage Af. 2-3 i min Værel Jarvægade No. 14. Timen efter foredrager jeg en historisk Overfigt over mine Værelsbefæer af simplifere Landfæte regningen, saa den kunde blive en Gienstand for de simplifere Efters, og, om mueligt, at yffinde sandanne Constructions for Grædesfæter, at de

